

УДК 929.52Незабитовський(477.42)"18/19"

Сергій ЛИСЕНКО
(Боярка)

ЖИТОМИРСЬКА ПІДЛІНІЯ РАДОМИШЛЬСЬКОЇ ГЕНЕАЛОГІЧНОЇ ЛІНІЇ РОДУ НЕЗАБИТОВСЬКИХ (СЕРЕДИНА ХІХ – ХХ ст.)

Так звана Радомишльська¹ генеалогічна лінія Незабитовських² є молодшим відгалуженням “волинської гілки”³ придомку⁴ Троян дрібношляхетського клану⁵ Незабитовських герба Любич⁶. Перший з “радомишльських” Незабитовських – Томаш, що жив у середині ХVІІІ ст., молодший син черського підстарости Якуба Трояна Незабитовського з Черської землі Мазовецького воєводства Речі Посполитої, дідача частини села Детинець у Житомирському повіті Київського воєводства⁷ та частини села Свиняхи, що у Сандомирському воєводстві⁸.

Представники цієї лінії пройшли протягом десяти генерацій (поколінь) соціальний шлях від дрібної шляхти (дідичів частин сіл) через російське дворянство, однодвірців, міщанство до службовців, технічної і педагогічної інтелігенції радянської доби. Традиційною для Правобережної України була і зміна їх конфесійної приналежності впродовж ХІХ ст.: від римо-католицизму та уніатства (греко-католицизму) до російського православ'я. Для більшості з них цей процес розпочався у 1820-ті роки і закінчився на початку ХХ ст.

В генеалогічній лінії можна виділити три зовсім різні за соціальністю підлінії: “потіївська” або “горбулівська” (кінець ХVІІІ ст. – перша половина ХХ ст.), “кутаїська” (друга половина ХІХ ст. – ХХ ст.) і “житомирська” (друга половина ХІХ ст. – ХХ ст.).

Так звана “Житомирська” підлінія охоплює частину V-X генерації (поколінь) “радомишльської” лінії роду. Її заснував Василь (184... –1926), син Рафала-Людвика, який в результаті одруження полишив Радомишльський повіт Київської губернії і перебрався зі своєю сім'єю у село Крошню на околиці губернського міста Житомира. Очевидно, це відбулося дякуючи родинному кланові його дружини – Брановицьким. Численні нащадки Василя, вже православні в другій половині ХІХ ст., будучи менше заможнішими ніж представники інших двох підліній, під кінець ХІХ ст. не клопотавши про підтвердження прав свого спадкового дворянства потрапили⁹, як свідчать метричні записи, до житомирського та левківського міщанства¹⁰. Інколи вони були дрібними службовцями, частіше поштовими, а в радянську добу перетворились в технічну та педагогічну інтелігенцію. І в “кутаїській”, і в “житомирській” підлінях спостерігається двоякість (подвійність) ментальних установок та нестабільна подвійна конфесійність. Прикладом може слугувати так званий фактор подвійної обрядності або конфесійності, тобто коли в сім'ях і родинах¹¹ і тепер визнаються календарно свята як православні, так і римо-католицькі.

Саме у представників “житомирської” підлінії більше всього зустрічається “деформація прізвища” в метричних православних записах. Сам Василь Людвикович кілька разів записаний у метричних книгах як “Забитовський”. Це зафіксовано у записі при хрещенні сина Самуїла у 1867 р. і дочки Марії у 1870 р. Дочка Василя при вінчанні в Хрестовоздвиженській церкві Житомира у 1883 р. записана так само: “Однотворка деревни Крошня Епистимия Васильева Забытовская”.

Джерелами для демонстрації генеалогії підлінії стали документи з державних архівів Житомира, Києва, Санкт-Петербурга, а також документи і інформація з приватних родинних архівів сучасних носіїв прізвища та їх родичів¹².

Генеалогічно-біограмний розпис підлінії

V. 31. ВАСИЛЬ

Син Рафала-Людвика і Параски Петрівни. Під час ревільського перепису оподаткованого населення імперії, що проводився в Радомишльському повіті на початку 1854 р. серед трьох господарств однодвірців села Торчина “2-го Ходоровського однотворческого участка” записана 1 лютого 1854 р. родина за №1: “Франц Иванов Незабитовский” 47 років, “Францова жена Екатерина Иосифова” 39 років, їх дочки Лукія 18 років і Олександра 5 років, “Франца брат Людвик” 42 років, “Людвика жена Парасковия Петрова” 41 року, сини Василь 12 і Михайло 7 років та дочки Марія 18 років і Катерина віком 3 років¹³.

10 загальноросійська ревізія на 1858 р. зафіксувала, що за селом Торчином приписаний Людвик Незабитовський віком 46 років разом з синами Василем 16 років і Михайлом 11 років та старшим братом Францом, всі вони однодвірці Ходорівського товариства¹⁴.

У сповідному росписі церкви села Торчин за 1863 р. у розділі “Дворяне и их домашние” в подвір’ї №... згадується Василь 22 років в списку сім’ї свого батька Людвика Семеновича Незабитовського і його дружини Єфросинії Петрівни разом з рідними братом Михайлом і сестрою Катериною. У цьому розділі записана родина також його дядька Франца Незабитовського¹⁵.

Одружився з Оленою (Геленою), дочкою шляхтича Йосипа (Юзефа) Брановицького. На початку 60-х років проживав з ріднею в селі Торчин як однодворець. Не раніше кінця 1864 р. перебирається на околицю Житомира до села Крошня, де гніздилася багаточисельна рідня його дружини з роду Брановицьких.

Київська казенна палата від 15 липня 1865 р. послала запит до Волинського дворянського зібрання для з’ясування того, чи справді Франц Незабитовський та його брат Людвик з синами Василем і Михайлом мають бути “исключены из однодворцев Радомисльского уезда”, оскільки згадані Незабитовські твердили, що вони знову визнані дворянами згідно указу Герольдії від 18 вересня 1862 р. за № 7508, а як виявляється згідно тексту “определения” того ж зібрання від 11 липня 1861 р. і згаданого указу говорилося лише, що: “Франц, Рафал Людвик 2-х им. и Антон с сыновьями, родные братья, Шимоновы сыновья Незабитовские в сем достоинстве окончательно утверждены”¹⁶. Тому чи отримали патенти про дворянство Рафаїл-Людвик з синами Василем і Михайлом залишається не з’ясованим, у всякому випадку документи про це відсутні в справі про дворянство їх роду.

В записі хрещення доньки Катерини від 22 листопада 1864 р. записано “Села Торчина житель однодворец Василий Людвиков Незабитовский и законная жена Его Елена Иосифова оба православного вероисповедания”¹⁷, сина Самуїла від 30 серпня 1867 р. значиться “Крестьянин Василий Людвиков Забытовский и законной жены его Элены Осиповны, оба православные”¹⁸, доньки Марії від 29 березня 1870 р. записано – “Проживающих в деревне Крошня Дворянин Василий Людвиков Забитовский и законная жена его Елена Осипова, оба православного исповедания”¹⁹, а сина Антонія від 15 лютого 1882 р. він поданий як “Дворянин Василий Людвиков Незабытовский, римско-католического исповедания и законная его жена Елена Иосифова православного исповедания”²⁰. Відомо, що в серпні 1886 р. його сім’я проживала у Житомирі, дружині було 35 років²¹.

Дружина – Олена Йосипівна Брановицька померла у віці 67 років у Житомирі 3 листопада 1909 р. Похована на Руденському римо-католицькому цвинтарі у Житомирі²². Вдівцем Василь Незабитовський помер 19 квітня 1926 р. у Житомирі, похований на Вільському православному кладовищі²³.

Діти: Єпистима (186...–1933), Катерина (1864–193...), Самуїл (1867–19...), Марія (1870–1943), Антоніна (1877–1968), Анна (187...–1942), Антон (1882–1941) і Федір (1886–1967). *Їх багаточисельне потомство проживає тепер не лише в Україні, а й Білорусі, Росії, Латвії, Німеччині, Румунії, Канаді тощо.*

VI. 46. ЄПИСТИМА (Целестина)

Дочка Василя і Олени Йосипівни Брановицької. Вінчалася у Хрестовоздвиженській церкві міста Житомира 6 лютого 1883 р. як “Однодворка деревни Крошня Епистимия Васильева Забытовская, православного исповедания, первым браком”, наречений – “Служащий в 125 пехотном Курском полку рядовой Иван Федорович Витвицкий, православного исповедания, первым браком 27 лет”²⁴. В родині і серед нащадків звалася як Целестина, або тьотя Целя²⁵. Садиба Вітвицьких знаходилася за Бердичівським мостом, що через ріку Тетерів, де прожила вона з сім’єю Вітвицьких багато років. Померла у 1933 р. і похована на Смолянському православному кладовищі у Житомирі²⁶.

Мали синів Миколу (1891 р. нар.) і Павла та двох дочок²⁷.

VI. 47. КАТЕРИНА

Дочка Василя і Олени Йосипівни Брановицької. Народилася у селі Торчин 21 листопада і хрещена під іменем “Екатерина”, тут у церкві Різдва Богородиці 22 листопада 1864 р. Батьки записані як “Села Торчина жители однодворец Василий Людвиков Незабитовский и законная жена его Елена Иосифова, оба православного вероисповедания”. Хрещеними батьками були “того же села житель однодворец Антоний Иванов Тишкевич и Антония Федорова Брановицкого жена Варвара Антониева”. Обряд хрещення здійснив священник Григорій Веледницький з дяком Миколою Самойловичем і пономарем Порфірієм Самойловичем²⁸.

Вінчалася у Михайлівській церкві м. Житомира 20 січня 1885 р., де вона записана як “села Торчина однодворца дочь, Екатерина Васильева Незабитовская, православная, первым браком, 21 год”, наречений — “Крестьянин Левковской волости Тимофей Иванов Белецкий, православный, первым браком, 23 лет”. Свідками були: з боку нареченого міщанин Пантелеймон Тимофійович Бай і дворянин Антон Андрійович Яновський; з боку нареченої – дворянин Василь Андрійович Яновський і селянин Максим Іванович Білецький²⁹. З запису хрещення 26 вересня 1893 р. дочки брата дружини, де він записаний хрещеним батьком як “хутора Хинчанки крестьянин”³⁰, в записі про хрещення їх сина Василя у кафедральному соборі м. Житомира від 21 вересня 1897 р. батько його значиться “Кресьянин слободы Генисовки Левковской волости, Житомирского уезда Тимофей Иванов Белецкий”³¹. Садиба Білецьких знаходилася на Міщанській вулиці. Чоловік Білецький помер у кінці 20-х років, сама Катерина розбита паралічем померла у Житомирі навесні 1932 чи 1933 р. і похована на Смолянському православному цвинтарі³².

Мали синів Павла, Івана (нар. 1893 р.), Андрія (нар. 1895 р.) і Василя (нар. 14.09.1897 р.) та дочок Марію, Руфіну (Єфросінію, нар. 1891 р.) та Ольгу³³.

VI. 48. САМУЇЛ

Син Василя і Олени Йосипівни Брановицької. Народився 19 серпня і хрещений у Хрестовоздвиженській церкві м. Житомира 30 серпня 1867 р. Батько записаний як “крестьянин Василий Людвиков Забытовский”. Хрещеними батьками були “однодворец Антон Иванов Козирацкий и мещанка Елена Игнатиева Перегудова”³⁴. Будучи “мещанином Левковского общества”, православним у віці 23 літ обвінчався з Марією, 20 років, православною — дочкою Карла Радовича, мешканця села Крошня, вінчання відбулося у Воздвиженській церкві Житомира 28 жовтня 1890 р. Свідками були: з боку нареченого – міщанин “деревни” Крошня Павло Йосипович Мошковський і міщанин Антоній Піонтковський; з боку нареченої – “крестьянин деревни Крошня Франц Осипов Стаховский и запасной рядовой Иван Александров Чередник”. Обряд вінчання провели: священник Александер Селецький, дяк Макар Гвоздіковський і пономар Микола Левицький³⁵. Записаний у формі “Мещанин местечка Левкова Самуил Василиев Незабытовский” в актах хрещення своїх дітей: сина Йосипа від 2 лютого 1897 р.³⁶, доньки Антоніни від 24 серпня 1899 р.³⁷ В актах хрещення: дочки Павли від 24 липня 1891 р. записаний як “Житомирский мещанин Самуил Василиев Незабытовский”, дочки Любові від 26 вересня 1893 р. і сина Михайла від 30 серпня 1894 р. як “Житомирский мещанин Емилиан Василиев Незабытовский” з тою ж дружиною³⁸.

Діти: народилось три доньки: Павла (Пауліна) 21 липня 1891 р.; Любов – 29 листопада 1893 р.; Антоніна – 22 серпня 1899 р. і двоє синів: Михайло – 28 серпня 1894 р. та Йосип – 1 лютого 1897 р.

VI. 49. МАРІЯ

Дочка Василя і Олени Йосипівни Брановицької. Народилася у “деревне” Крошня (околиця Житомира) 28 березня і хрещена у Хрестовоздвиженській церкві Житомира 29 березня 1870 р. Хрещеними батьками були: “Житель той же деревни Пулинского общества мещанин Эдуард Осипов Брановицкий и мещанина Кароля Зилинского жена Юзефа Гаврилова дочь”. Обряд хрещення здійснили: священник Федір Сольський і дяк Олександр Мелецький³⁹. Після одруження все життя прожила зі своєю сім’єю у власній садибі, що знаходилась на вул. Вільській (тепер – вул. Миру, № 183). Померла в Житомирі під час фашистської окупації 6 серпня 1943 р., похована на Вільському кладовищі⁴⁰.

Чоловік – Олексій Якович Сидорук (1862-1928), походив з селян села Васильковець Бердичівського повіту Київської губернії⁴¹. Був військовим фельдшером, про що зафіксовано у метричному записі хрещення доньки Антоніни від 10 червня 1890 р., у записі хрещення доньки Любові від 14 травні 1895 р., у записі хрещення сина Йосипа від 12 жовтня 1897 р. записаний як “запасной фельдшер”⁴². Після установа радянської влади працював на різних роботах в тому числі і столярував⁴³, похований на Вільському кладовищі м. Житомира⁴⁴.

Діти: Антоніна (3.06.1890, Житомир – 1921, Житомир), Леонід, Любов (9.5.1895, Житомир – 1967, Житомир), Йосип (нар. 7.10.1897 р.), Варвара (6.12.1899, Житомир – 1952, с. Мельниця, Тернопільської обл.), Катерина, Лідія (1906, Житомир – 1947, Львів), Ольга (31.03.1910, Житомир – 5.08.1998, Житомир).

VI. 50. АНТОНІНА

Дочка Василя і Олени Йосипівни Брановицької. Записана разом з чоловіком рідної сестри Катерини як “Крестьяне: Тимофей Иванов Белецкий и Антонина Васильева Незабитовская, девица”

хрещеними батьками у Йосипа — сина рідного брата Самуїла Незабитовського при хрещенні 2 лютого 1897 р.⁴⁵. Записана в метричній книзі Кафедрального собору хрещеною матір'ю з хрещеним батьком житомирським міщанином Йосипом Григоровичем Стародубенком при хрещенні 2 серпня 1898 р. Олени дочки своєї рідної сестри Анни Василівни Незабитовської та її чоловіка селянина Юхима Степановича Олійника⁴⁶.

Вінчалася у Михайлівській церкві м. Житомира 26 серпня 1901 р. як “дочь дворянина, Антонина Васильевна Незабытовская, православная перым браком, 23 лет”, її чоловіком став “Житомирский мещанин Юлиан Сохацкий, православный, первым браком, 29 лет”, “поручителями” “по жениху” були житомирські міщани Микола Сохацький і Йосип Стародубенко, а “по невесте” Василь Лукашевич і Олексій “Сидорчук”⁴⁷.

Деякий час молода сім'я проживала на квартирах. Так у 1904 р. проживали на Подолі у Житомирі, ставши свідками чергового єврейського погрому⁴⁸. Після революції 1905–1907 рр. Юліан Сохацький звів невеликий приватний будинок у Нобелівському провулку в районі навпроти вокзалу залізничної ст. Житомир. Цю садибу, де у 20–30-х роках вирости діти і виховувалися онуки Сохацьких, де було пережито сім'єю загальнонародну трагедію – Голодомор 1932–1933 рр., вже достатньо пошкоджену під час німецької окупації було продано десь у 1945 р., коли Антоніна Василівна переїхала на постійне проживання до Києва, до дочки Лідії і зятя Юхима Дубинського. Разом з ними вона довгий час проживала на вул. Леніна у домі №52 в квартирі №3.

Померла у Києві 31 жовтня 1968 р. в квартирі свого зятя Юхима Петровича Дубинського. Відспівана у Володимирському кафедральному соборі міста Києва і поховала 1 листопада на Байковому кладовищі в кварталі №13 біля своєї дочки Анастасії Юліанівни Сохацької-Шмідт-Щипанської⁴⁹.

Чоловік – Юліан Сохацький. Відомо, що народився не в Житомирі, користувався статусом житомирського міщанина, з молодю служив у царському війську на території Царства Польського. Якийсь час тримав столярну майстерню, що виконувала серед інших й замовлення Преображенського собору. Очевидно, в результаті роботи в залізничному депо станції Житомир став власником ділянки під забудову за вокзалом ст. Житомир. Тут на вулиці яка отримала назву Нобелевський провулок, він звів досить скромний одноповерховий будинок для своєї сім'ї. У Житомирі у нього був старший брат Михайло Михайлович Сохацький якого пам'ятали і з яким дружили у родині Незабитовських. З метричних книг Михайлівської церкви, що існує і тепер на вулиці Київській, видно, що у Юліана ще був один рідний брат Микола Сохацький який зі своєю сім'єю проживав на території Житомира підпорядкованій згаданій парафії. Юліан маючи підірване серце, після пережитого погрому привокзального району міста Житомира в дні відходу польської армії у 1920 р., помер раптово, у віці 49 років “от воспонения легких” 27 травня 1921 р. в “І советской больнице” Житомира⁵⁰; поховано його сім'єю на Смолянському православному цвинтарі близько на північ від дерев'яної церкви.

Мали сина Петра (12.07.1902, Житомир – 18.05.1976, Левків під Житомиром) та дочок: Олену (Галину) (16.05.1904, Житомир – 23.11.1984, Боярка), Анастасію (16.02.1906, Житомир – 7.10.1953, Київ), Лідію (..02.1908, Житомир – 14.03.1975, Київ), Раїсу (25.09.1910, Житомир – 14.04.1988, Київ) і Єлизавету (16.04.1913, Житомир – 14.07.1973, Київ).

VI. 51. АННА

Дочка Василя і Олени Йосипівни Брановицької. Записана міщанкою м. Житомира, незаміжньою, як хрещена матір Любові Незабитовської – доньки старшого брата Самуїла у відповідному акті від 26 вересня 1893 р.⁵¹ та Йосипа Сидорука – сина рідної сестри Марії, при його хрещенні 12 жовтня 1897 р.⁵²

Анна обвінчалася з багатим селянином-землевласником з с. Псище Юхимом Олійником. Шлюб відбувся до 1898 р. тому, що в одному з метричних записів Олійник записаний тоді вже чоловіком і значиться як: з «Запасной рядовой крестьянин Левковской волости Житомирского уезда Евфимий Стефанов Олейник... православный».⁵³ На той час у Псищах у них була велика садиба розміщена більшою мірою у віковому сосновому лісі поблизу ріки Тетерів. На основі цієї садиби в роки радянської влади було створено будинок відпочинку ім. Цюрупі. В господарстві Олійників завжди було багато роботи. Сам Олійник загинув випадково, в роки Першої світової війни, спилуючи високу сосну яка потім на нього впала⁵⁴.

Десь у 1933 р. була змушена покинути село Псище і переїхала на проживання до дочки Анастасії у Дніпропетровськ, а згодом перебралась до іншої дочки Лідії до Луганська. Померла у Луганську у 1944 р. В сім'ї і серед рідні Анну Незабитовську називали “Ганьою”, або “тьотя Ганя”⁵⁵.

Мали дітей: Олена (26.07.1898–...), Любов (1901–1975), Анастасія (1903–1980), Лідія (1906–...) і Антон (1909–1979, Київ).

VI. 52. АНТОН (Антоній)

Син Василя і Олени Йосипівни Брановицької. Народився 14 лютого і хрещений у Хрестовоздвиженській церкві м. Житомира 15 лютого 1882 р. під іменем Антоній, хрещеними батьками були: “мещанин Торяновского общества Иосиф Войцехов Липский и мещанка Фекла Иосифова Омецинская”. Обряд хрещення здійснив священник Антоній Морачевич з псаломником Макарієм Гвоздіковським та пономарем Миколою Левицьким⁵⁶.

Одружився у Житомирі 1907 р. з Софією (1886–1953), дочкою Йосипа Ружицького, вінчання відбувалось в Йосипівській церкві на території Вільського міського православного кладовища 11 листопада 1907 р. З запису вінчання “Левковский мещанин Житомирского уезда Антон Васильев Незабитовский, православного вероисповедания, первым браком, 22 лет” та “Житомирская мещанка София Иосифовна Ружицкая, православного вероисповедания, первым браком, 23 лет”, “поручителями были: по женихе: чиновник Волынской казенной палаты Вацлав Романов Рыхлинский и житомирский мещанин Александр Марковский, по невесте: крестьянин Алексей Сидорук и Житомирский мещанин Александр Микитов Король”, вінчав їх священник Костянтин Лебедев з діаконом Сергієм Палецьким⁵⁷.

В записі акту хрещення свого сина Миколи від 15.XII.1910 р. значиться як «Левковский мещанин Антон Василиев Незабитовский... православный», а доньки Наталії від 8.IX.1912 р. як «Мещанин местечка Левкова Житомирского уезда Антон Василиев Незабитовский... православный».⁵⁸ В записі хрещення Єлизавети Сохацької – доньки рідної сестри Антоніни від 25 квітня 1913 р. значиться як «Мещанин Левковского общества Антон Василиев Незабитовский»⁵⁹. Проживав увесь час у Житомирі. В часи НЕПу у 20-ті роки мав свій “рундук” у Житомирі, здається на Житньому ринку, де продавав ковбаси власного виробництва⁶⁰. Після Голодомору працював в артілі “Багатопромінь” столярем. Серед сусідів ходили чутки, що під час НЕПу накопив великий скарб золотих монет. Двоє його співробітників донесли на нього, що він із “бывших” і ховав цінності, проводив контрреволюційну агітацію. В результаті цього він був арештований 17 грудня 1937 р. третім відділом УДБ УНКВС по Житомирській області. Перебував у в’язниці м. Житомира під час якого велось слідство. 28 січня 1938 р. винесено йому вирок «за контрреволюційну діяльність заключить у виправний трудовий табір строком на 10 років». До того ж винним себе не визнав, що дозволило його синові у 1940 р. подати на апеляцію, хоча б ще й тому, що два свідки від своїх свідчень відмовилися. Але НКВС у Москві відхилило прохання. Андрій Васильович помер в таборі під Карагандою 6 січня 1941 р. Реабілітація відбулася тільки 1975 р.⁶¹

Дружина – Софія Йосипівна Ружицька. Народилася у 1886 р., померла у Житомирі у 1953 р., похована на Вільському кладовищі⁶².

Діти: Андрій (1908–1985), Микола (1910–193..) і Наталія (1912–1945).

VI. 53. ФЕДІР

Син Василя і Олени Йосипівни Брановицької. Народився у Житомирі 10 серпня 1886 р. о 8 годині вечора, будучи восьмою дитиною в сім’ї, матір його народила без лікаря і акушерки⁶³. Федір Васильович під час революції 1905–1907 рр., будучи під слідством у поліції покидає рідний край і виїжджає до Сибіру, де працював в різних місцях на пошті в Єнісейській губернії. У 1922 р. був начальником поштового відділення у с. Ямінське Бійського району на Алтаї. У 1924 р. разом із своєю сім’єю повертається у рідний Житомир, деякий час проживаючи в приватному будинку де мешкала сім’я рідного брата – Антона Незабитовського, у Вацьківському провулку. В тому ж році отримав посаду начальника поштового відділення у Коростишеві, куди на роботу переїхав зі своєю сім’єю, отримавши службову квартиру в будинку пошти, що розміщувалась тоді в історичному будинку поштової станції. Восени 1925 р. сім’я повернулася до Житомира і продовжила проживання в садибі Незабитовських у Вацьківському провулку, а Федір отримав роботу на головній пошті Житомира. На початку 1926 р. купив приватний будинок “на бульварах” у Житомирі, за адресою вул. Сінельниківська, дім 8, а тоді вулиця “Деткоммуны”. Тут довгий час проживала його сім’я і після війни. До 1928 р., коли почалася кампанія звільнення з роботи спеціалістів зі старих кадрів, працював якийсь час начальником пошти у Василькові Київської області. Після звільнення з пошти перекваліфікувався на бухгалтера закінчивши курси бухгалтерів-ревизорів. Працював в управлінні колгоспів Житомирської області, часто перебуваючи в різних колгоспах з бухгалтерською перевіркою. У 1931 р. десь півроку проживав у Бердянську. Потім повернувся до сім’ї у Житомир. З осені 1932 р. до літа 1934 р. сам

перебував у Сибіру. У 1938–1939 рр. періодично виїжджав до Києва, де під кінець 1939 р. отримав постійну роботу бухгалтера у дитсадку. У 1940 р. полишив сім'ю і перебрався до Києва. На початку 1941 р. виїхав до Сибіру, де працював бухгалтером. Після закінчення війни повернувся в Україну, працював бухгалтером у різних установах. Помер у Києві 23 листопада 1967 р. Похований на Берковецькому міському кладовищі на Нивках⁶⁴.

Одружився у 1915 р. в одному з естонських поселень Сибіру з Марією (1898–1968), дочкою, наймолодшою дитиною Івана (Йогана) Лемберга, естонського колоніста, інженера шляхів сполучення та його дружини – “дворянки”. Марія (Мера) народилась у місті Нарві 14 квітня 1898 р. у Естляндській губернії. Вже потім сім'я її батька переселилась до Сибіру. Під час війни з фашистами Марія Іванівна була в підпільній групі, яка діяла у Житомирі з липня по грудень 1943 р., про це свідчить виданий їй після війни партизанський квиток №4607. Мешкаючи в самому центрі міста у власному будинку, надавала проживання на квартирі німецьким офіцерам. Під цим прикриттям пані Марія ризикуючи життям успішно координувала підпільну роботу своєї групи⁶⁵. У травні 1965 р. Указом Президії Верховної Ради СРСР нагороджена ювілейною медаллю “Двадцать лет Победы в Великой Отечественной войне 1941–1945 гг.”⁶⁶

Завжди була “красивой женщиной с голубыми глазами с красивой длинной косой, высокой стройной... Она была очень уважаемым человеком и осталась в памяти такой у всех, кто ее знал и общался с ней. Многие племянницы и племянники мужа считались с ее мнением и советовались. Своих сестер и братьев она потеряла после возвращения с мужем на Украину. Она прожила очень тяжелую жизнь и морально, и материально, была большая труженица, часто ей приходилось самой обеспечивать семью всем необходимым, растить детей”⁶⁷. Померла у Житомирі від тяжкої хвороби 1 грудня 1969 р. Вже після смерті Марії Іванівни, у 1980 р. прийшов пам'ятний знак від ради ветеранів І-го Воронезького партизанського з'єднання⁶⁸.

Діти: Капітолїна (1916–1916), Аполлінарій (1918–1991) і Людмила (нар. 5 червня 1922 р.).

VII. 65. ПАВЛА

Дочка Самуїла і Марії Карлівни. Народилася у м. Житомирі 21 липня, а охрещена тут у Воздвиженській церкві 24 липня 1891 р.⁶⁹ Відомо, що Павла або Поліна була репресована 1921 р. за участь у стихійному заворушенні на базарі в центрі Житомира. Їй було засуджено за антикомуністичну агітацію, відправлено до виправного табору на північ країни Рад на 5 років, де вона й померла.⁷⁰

VII. 66. ЛЮБОВ

Дочка Самуїла і Марії Карлівни. Народилася у Житомирі 20 вересня і хрещена тут у Воздвиженській церкві 26 вересня 1893 р. Батьки її записані у акті про хрещення як “Житомирский мещанин Емилиан Василиев Незабитовский и его законная жена Мария Карлова”, а хрещеними батьками “хутора Хинчанки крестьянин Тимофей Иванов Белецкий и мещанка Анна Васильева Незабытовская, девица”. Таїнство хрещення здійснили священник Олексій Селецький з діакном Макарієм Гвоздіковським і пономарем Миколою Левицьким⁷¹.

VII. 67. МИХАЙЛО

Син Самуїла і Марії Карлівни. Народився у Житомирі 23 серпня і хрещений тут у Воздвиженській церкві 30 серпня 1894 р. Батьки його записані у акті про хрещення як “Житомирский мещанин Емилиан Василиев Незабитовский и его законная жена Мария Карпова”, а хрещеними батьками Були “села Крошня Петр Андреев Синявский и мещанина Осипа Янчинского жена Мария Иосифова”. Таїнство хрещення здійснили священник Олексій Селецький з дяком Макарієм Гвоздіковським і пономарем Миколою Левицьким⁷². Вінчався у Воздвиженській церкві Житомира 26 січня 1914 р. де записаний “Мещанин местечка Левкова Житомирского уезда Михаил Самуилов Незабытовский, православного исповедания, первым браком 20 лет”, наречена – “Житомирская мещанка Вера Тимофеева Августинович, православного исповедания, первым браком 17 лет”, свідки “по женихе: крестьяне с. Свида Радомысльского уезда Стефан Иванов Евфимчук и с. Новой Сотни, Острогжского уезда Воронежской губ. Иван Михайлов Лисовцев, по невесте: житомирские мещане Михаил Касперов Подухов и Петр Владимиров Портянко”, обвинчав протоіерей Олександра Селецький з діакном П. Тарасевичем⁷³.

Діти: син Василь (нар. 1927 р.).

VII. 68. ЙОСИП

Син Самуїла і Марії Карлівни. Народився у Житомирі 1 лютого і хрещений тут у “Кладбищенской Яковлевской церкви”, що на Вильському “русском” кладовищі 2 лютого 1897 р. з іменем “Іосіф”. Хрещеними батьками були: “крестьяне Тимофій Іванов Белецкий и Антонина Васильева Незабитовская, девица”. Здійснили “таїнство крещения” протоіерей Іполит Ліпський з дяком Іоанном Рачинським і псаломником Михайлом Сірадським⁷⁴.

VII. 69. АНТОНІНА

Дочка Самуїла і Марії Карлівни. Народилася у Житомирі 22 серпня і хрещена тут у Хрестовоздвиженській церкві 24 серпня 1899 р. Хрещеними батьками записані “житомирские мещане Флориан Іванов Власенко и Фекла Сидорова Ситокова”. Обряд здійснили священник Олександр селюцький з дяком Миколою Биховським та псаломником Миколою Левицьким⁷⁵.

VII. 70. АНДРІЙ

Син Антона і Софії Йосипівни Ружицької. Народився 30 листопада 1908 р. у Житомирі. У 1933 р. закінчив автодорожний технікум. Працював на різних підприємствах Житомира. У 1941–1945 рр. воював в лавах Радянської Армії. Ветеран Великої Вітчизняної війни. Помер у Житомирі 25 листопада 1985 р., похований на новому міському кладовищі на Корбутівці.

Дружина – Генріка Павлівна Гарлінська (1908.08.08, Житомир – 1996.04.07, Феодосія)⁷⁶. Весілля відбувалося в Житомирі у садибі батька у Вацьківському провулку у 1927 р.⁷⁷.

Діти: син Андрій (1928–1999) та дочки: Алла (1931–1995) і Валентина (нар. 7 лютого 1940 р.)⁷⁸.

VII. 71. МИКОЛА

Син Антона і Софії Йосипівни Ружицької. Народився у Житомирі 6 грудня і хрещений тут у “Кладбищенской Яковлевской” церкві 15 грудня 1910 р. Хрещеними батьками були: “подпрапорщик 20 пехотного Галицкого полка Федор Фомин Мушинский и житомирская мещанка Анна Николаева Кукись”. Обряд хрещення здійснили священник Іоаким Рабчинський з дяком Сергієм Палецьким⁷⁹. У серпні 1931 р. разом з двоюрідним братом Антоном Олійником виїхав до Ташкенту з метою навчання⁸⁰. Микола залишився у Середній Азії, де отримав професійну освіту і працював⁸¹. Одружився у 1932 р. Тяжко захворів і помер у 1933 р. в селищі зал. ст. Сир-Дарья⁸².

Дружина – Зиновія Семенівна Млсчковська, народилася у 1907 р. в Київській губернії. Виїхала до Середньої Азії з родичами у 1921 р.

Діти: син Микола (1933–1968).

VII. 72. НАТАЛІЯ

Дочка Антона і Софії Йосипівни Ружицької. Народилася у Житомирі 22 серпня і хрещена тут у “Кладбищенской Яковлевской” церкві 8 вересня 1912 р. Хрещеними батьками були: “старший писарь 3й батареи 5 артиллерийской бригады Герасим Петров Орел и житомирская мещанка Надежда Иосифова Хрущева”. Обряд хрещення здійснили священник Іоаким Рабчинський з дяком Михайлом Хаїмським⁸³. Померла від туберкульозу у Житомирі у 1945 р.⁸⁴

Одружилася з Леонідом Коренчевським, сином священника. Леонід після війни був звинувачений в співробітництві з окупантами і заарештований⁸⁵.

У подружжя у 1935 р. народилася в Житомирі дочка Людмила⁸⁶.

VII. 73. КАПТОЛІНА

Дочка Федора і Марії Іванівни Лемберг. Померла немовлям у 1916 р.⁸⁷.

VII. 74. АПОЛЛІНАРІЙ

Син Федора і Марії Іванівни Лемберг. Народився 24 травня 1918 р. в селі Карагуш Бійського району Алтайського краю. Після переїзду сім'ї батька до Житомира у 1924 р., закінчив тут 7-й клас школи і поступив у технікум, отримавши спеціальність столяра. У 1935 р. виїхав до Києва, де поступив на робітфак Політехнічного інституту, студентом якого став у 1937 р. Ще будучи студентом відвідав Коломию у 1940 р., де знаходилася сім'я двоюрідної сестри Лідії – дружини генерала Прошкіна, командуючого гірської стрілецької дивізії, що з осені 1939 року розмістилась в тій частині Прикарпаття. В квітні 1941 р. Аполлінарій виїхав до м. Шатура у Московську область на переддипломну практику. Після початку війни, 17 жовтня 1941 р. був призваний до Червоної армії, прийнявши військову присягу 5 грудня. 3 грудня 1941 р. до лютого 1942 р. червоноармійцем приймав участь у бойових діях на

Північно-Західному фронту⁸⁸. Тут 3 лютого отримав наскрізне кульове поранення і важкопораненим потрапив на лікування у військовий евакуаційний госпіталь №2814 у місто Горький, де перебував з 17 лютого до 9 квітня 1942 р.⁸⁹ По одужанні був відправлений у Самарканд⁹⁰ у військову академію хімічного захисту на курси удосконалення командного складу. Після курсів у жовтні 1942 р. отримав звання лейтенанта і призначення начальника хімслужби полку. З листопада 1942 р. по травень 1945 р. приймав участь у бойових діях I Білоруського фронту⁹¹, де в складі хімічної служби був учасником боїв на теренах Білорусі, Польщі та Німеччини. Мав військові нагороди – орден “Червоної Зірки”, орден “Вітчизняної війни” тощо⁹². Після Другої світової війни 1 лютого 1946 р., будучи начальником хімслужби військової бригади, звільнився “у запас”⁹³.

У березні 1946 р. прийшов працювати на завод № 786 у Києві – відповідальним за техніку безпеки, а вже у серпні був призначений начальником “сборочного цеха”⁹⁴. У 1946 р. закінчив Гідро-Меліоративний інститут⁹⁵. З 1 червня 1947 р. працював начальником виробництва заводу⁹⁶. Під час роботи на заводі у березні 1951 р. “за участие в разработке и организации массового производства новых электроизмерительных приборов” разом з інженером М. Огорелим був удостоєний звання лауреата Сталінської премії СРСР⁹⁷. Тут на заводі № 786 у січні 1958 р. стає замісником головного інженера. 5 жовтня 1960 р. призначений директором згаданого заводу, яким керував до 13 квітня 1962 р.⁹⁸ У 1961 р. вже займається партійною роботою у Київському МК КПРС, де 7 квітня 1962 р. його обрано на посаду секретаря МК, на якій перебував до 1 січня 1963 р., до звільнення в зв’язку з партійною реорганізацією і ліквідацією Київського МК КПРС. З 1 лютого 1963 р. працював начальником Управління електротехнічної та приладобудівної промисловості, після реорганізації якого 21 жовтня 1965 р. призначається директором заводу “Електронмаш”⁹⁹, який лише будувався. Завод цей переростає у виробничо-технічне об’єднання обчислювальної техніки, або як його тоді почали називати – ВУМ. Саме розбудовуючи це виробництво на околиці Києва в ті роки, Незабитовський “возглавил материализацию идей великого теоретика (С.Л. – теж киянина, вченого-кібернетика – академіка Віктора Глушкова), обеспечил их бестелесных, плотью электронно-вычислительной техники (в современном начертании – компьютеров). ... В конце шестидесятых годов им были urbi et orbi (“городу и миру”) предьявлены первые общественные плоды тонкого интеллектуального замысла – вычислительные машины “Проминь”, “Каштан”, семейство “Мир”, “Днепр”. Киев стал Меккой для взалкавших новой техники. На завод ВУМ двинулись колонны представителей космических отраслей, оборонных предприятий, академической науки, исследовательских институтов, медицинских учреждений, промышленности”¹⁰⁰. З 3 липня 1972 р. Аполлінарій Незабитовський — генеральний директор цього об’єднання з назвою – “Производственно-техническое объединение электронных вычислительных и управляющих машин”¹⁰¹. Як керівник великого радянського передового виробництва постійно займався модернізацією і удосконаленням виробничого процесу, переконував партійне керівництво республіки і галузеве начальство у необхідності загальної роботизації виробництва. У 1983 р. на “Електронмаші” реалізовував програму з автоматизації цехів по виробництву друкованих плат, вантажних операцій, лиття пластмаси та збірного, регулюючого і контрольного виробництв¹⁰².

Полишив посаду генерального директора лише 14 лютого 1987 р. “ВО “Електронмаш” ім. В.І.Леніна” в зв’язку з пенсійним віком і перейшов 1 квітня 1987 р. на посаду заступника директора. На “Електронмаші” працював до 26 листопада 1990 р.¹⁰³, коли ушанований трудовим колективом пішов на заслужений відпочинок.

За великий внесок в розвиток вітчизняної технічної промисловості був нагороджений урядовими нагородами: за успіхи у виконанні VIII п’ятирічки Указом Президії ВР СРСР у 1971 р. – орден Жовтневої революції¹⁰⁴, за “высокие качественные показатели в работе и успехи достигнутые в выполнении заданий IX пятилетки” Указом Президії ВР СРСР у 1976 р. – орден Леніна¹⁰⁵, в тому ж 1976 р. Державною премією Української РСР за розробку і освоєння в серійне виробництво комплексу “М-4030”¹⁰⁶, Указом Президії ВР СРСР у 1981 р. присвоєно звання Герой соціалістичної праці з врученням другого ордена Леніна та Золотої медалі “Серп і Молот”, того ж 1981 р. присуджено Державну премію СРСР за розробку та організацію серійного виробництва “СМ-3” “СМ-4”¹⁰⁷; Указом Президії Верховної Ради СРСР від 10 червня 1986 р. за успіхи досягнуті у виконанні завдань XI п’ятирічки нагороджений орден “Дружби народів”¹⁰⁸.

Помер від онкологічного захворювання в урядовій лікарні у Феюфанії 16 листопада 1991 р., урочисто похований колективом “Електронмаш” на Байковому кладовищі у Києві.

Дружина – Яніна Вікентіївна Ярошевська (6.07.1916, Київ –28.02.1995, Київ). Одружились в Києві 14 лютого 1946 р.

Діти: дочка Маргарита (нар. 26.02.1947 р.), син Леонід (нар. 28.10.1949 р.)¹⁰⁹.

ВІІ. 75. ЛЮДМИЛА

Дочка Федора і Марії Іванівни Лемберг. Народилася 5 червня 1922 р. в селищі Яйма Бійського району в Алтайському краї. У 1924 р. з сім'єю батьків переїхала на проживання до Житомира. У 1930–1940 рр. навчалась у школі, отримала середню освіту. У серпні 1940 р. почала трудову діяльність, почала працювати претензійником Облспоживспілки у Житомирі, оформлюючи різну документацію щодо браковки, недостачі та судових позовів на поставки різних партій товарів і продукції, що проходили через облбазу. Тут працювала до 5 липня 1941 р., коли довелося покинути Житомир.

З березня 1942 р. служила в Радянській армії “вільнонайманою” на Кубані і Кавказі, брала участь у бойових діях. Повернулася до Житомира 22 травня 1944 р. і поступила на підготовчі курси Педагогічного інституту. 13 серпня отримала звістку про смерть на фронті дорогої любимої людини, чоловіка – Івана Косякова. Це привело до психологічної депресії, зі стану якої вдалося вийти лише через кілька тижнів. Однак час було втрачено, і курси не вдалось закінчити. В цей час на вул. Пушкінській вивозився військовий госпіталь, а в тому будинку створювався Будинок офіцерів, куди і влаштувалася Людмила працювати діловодом 17 листопада 1944 р. Доводилось виконувати різні роботи, особливо запам'яталася підготовка і проведення свята Нового 1945 року, підготовка запрошень, білетів, новорічних іграшок і подарунків. В цей час у будинку на вул. Диткомуні у матері поселились головлікар військового лазарету і начальник госпчастини дивізії. Саме лікар Фролов, дізнавшись про роботу Людмили під час евакуації, запросив працювати діловодом у лазарет. Так у березні 1945 р. перейшла у лазарет. Доводилося оформлювати багато різної документації і особливо документи воїнам Радянської армії. Дивізію було розформовано, тому у жовтні 1945 р. залишилась без працевлаштування. Змінюється життя, Людмила Незабитовська вийшла заміж і залишилась вдома на роки, оскільки народилися дві доньки¹¹⁰.

В червні 1946 р. Указом Президії ВР СРСР нагороджена медаллю “За Перемогу над Німеччиною в Великій Вітчизняній війні”¹¹¹.

У 1962 р. продовжила трудову діяльність на заводі “Електровимірювач” у Житомирі, де працювала до 1978 р.

У травні 1965 р. Указом Президії ВР СРСР нагороджена ювілейною медаллю “20 років Перемоги в Великій Вітчизняній війні”. У квітні 1975 р. Указом Президії ВР СРСР нагороджена ювілейною медаллю “30 років Перемоги в Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.”¹¹²

У 1975 р. продала успадкований від матері будинок в Житомирі “на бульварах” за адресою вул. Дитячої комуни, дім № 8 і перебралась на постійне проживання до Києва в район Святошина.

У Києві з листопада 1978 р. по травень 1979 р. працювала черговою у гуртожитку швейної фабрики “Каштан”. В тому ж році полишила Київ і виїхала до Новосибірська, де проживала дочка Вікторія з чоловіком офіцером Радянської армії, що служив у Новосибірську. Перебувала там до 1984 р., де тимчасово працювала у системі пошти, а літом, коли онуки виїздили до Ленінграду, поверталась до рідного Житомира. В Києві у 1984 р. влаштовується на постійну роботу у позавідомчу охорону Сільськогосподарської академії в Голосієві, де працює до 1991 р.¹¹³

У березні 1985 р. Указом Президії ВР СРСР нагороджена орденом “Вітчизняної війни” II ступеню, а у квітні ювілейною медаллю “40 років Перемоги в Великій Вітчизняній війні”. У січні 1988 р. Указом Президії ВР СРСР нагороджена ювілейною медаллю “70 років Збройних Сил СРСР”. У 1995 р. нагороджена ювілейною медаллю “50 років Перемоги в Великій Вітчизняній війні 1941–1945 рр.” У 2005 р. нагороджена орденом “За мужність” III ступеню та медаллю “Захисник Вітчизни”¹¹⁴.

Перший чоловік Людмили Федорівни – Іван Іванович Косяков (1918–1944). Народився 27 лютого 1918 р. Відомо, що у 1939 р. закінчив гірничо-механічний технікум у Ірпені, а у вересні став студентом. Командиром стрілецької роти загинув на фронті під Виборгом під час бою біля озера Вуоксі-Ярве.

Друге одруження відбулося у Житомирі з Сергієм Петровичем Горбаченком (1.02.1917 – 3.01.1966, Житомир). Цей шлюб привів на світ двох дочок: Вероніку (нар. 19 листопада 1946 р.) і Лідію (нар. 11 грудня 1952 р.), нащадки яких зараз проживають у Бобруйську, Києві та Санкт-Петербурзі¹¹⁵.

ВІІІ. 79. ВАСИЛЬ

Син Михайла. Народився у 1927 році. Проживав до війни у с. Мала Жмеринка Жмеринського району. Репресований (після 1944 р.)¹¹⁶

VIII. 80. АНДРІЙ

Син Андрія і Генріки Павлівни Гарлінської. Народився 13 грудня 1928 р. у Житомирі. По закінченню залізничного технікуму у 1946 р. добровольцем пішов служити на флот. В лавах Радянської армії з серпня 1947 по жовтень 1956 р. Нагороджений 22 лютого 1948 р. ювілейною медаллю “30 років Радянській Армії та Флоту” та був зарахований до Виборзького мінно-артилерійського морського училища. По його закінченню 1950 р. служив на Балтійському флоті. Після скорочення у 1957 р. повернувся до Житомира. У 1958–1959 рр. працював на військовому заводі № 141. У 1959–1960 рр. диспетчер планового та виробничого відділів на згаданому заводі. У 1960 р. деякий час працював техніком на заводі електроприладів у Житомирі, з того ж року до 1963 р. інженер-конструктор в Житомирській обласній раді профспілок. У 1963 р. закінчив Житомирський технікум механічної обробки деревини, здобувши спеціальність електроприладобудування. Тоді ж починає працю в профспілках, у 1963–1964 рр. був секретарем сільської облради Житомирської сільської Облрадрпрофу. У 1964–1967 рр. секретар облради Житомирського Облрадрпрофу. У 1967 р. закінчив Ризький інститут патентознавства. З 1967 по 1990 рр. був головою облради Житомирського Облрадрпрофу. У 1970 р. Президією Верховної Ради СРСР нагороджений ювілейною медаллю “За доблесний труд. До 100-ліття з дня народження В. І. Леніна”, у 1971 р. орденом “Знак Пошани”, а 20 березня 1978 р. Грамотою Президії Верховної Ради Української РСР за багаторічну плідну роботу по розвитку винахідництва і раціоналізації. У 1973 р. нагороджений нагрудним знаком “За активну роботу в ВТВР” (ВТВР – ВОИР, Всесоюзное Общество Изобретателей и Рационализаторов) та медаллю “Пятидесятиліття Союзу РСР”. У 1981 р. закінчив Житомирський сільськогосподарський інститут за спеціальністю економіка і організація сільського господарства¹¹⁷. З 1981 р. – заслужений раціоналізатор Української РСР¹¹⁸. Нагороджений у 1984 р. та наступному 1985 р. медалями “Ветеран праці”. Секретаріатом Всесоюзної Центральної Ради Профспілкових Союзів нагороджений нагрудним знаком “ВЦСПС” “За активну роботу в профспілках”¹¹⁹.

Помер у Житомирі 19 березня 1999 р.

Дружина – Марія Олексіївна Семенець (нар. 18.06.1938 р.). Навчалась в Житомирській середній школі № 8, потім в музичному училищі за спеціальністю народні інструменти, грала на акордеоні. Перекваліфікувалась на майстра пошиття жіночого одягу, працювала на Трикотажній фабриці при центральному будинку побуту у Житомирі. Ветеран праці. Тепер на заслуженому відпочинку – пенсіонерка¹²⁰.

Діти: сини Ігор (нар. 18.10.1956 р.) і Геннадій (нар. 18.05.1962 р.)¹²¹.

VIII. 81. АЛЛА

Дочка Андрія і Генріки Павлівни Гарлінської. Народилася у Житомирі 26 липня 1931 р. Одружилася у січні 1953 р. з Анатолієм Борисовичем Воронкевичем (нар. 1928 р.), сім'я постійно проживала в Феодосії. Померла 30 листопада 1995 р.¹²².

Діти: сини Євгеній (нар. 1953 р.) і В'ячеслав (нар. 1961 р.).

VIII. 82. ВАЛЕНТИНА

Дочка Андрія і Генріки Павлівни Гарлінської. Народилася 7 лютого 1940 р. Одружилася з Леонідом Васильовичем Наприковським (нар. 1937 р.).

Діти: дочка Єлена¹²³.

VIII. 83. МИКОЛА

Син Миколи і Зиновії Семенівни Млечковської. Народився у 1933 р. в Чинарі на території Узбекистану. У 50-ті роки отримав спеціальності геолога і вищу інженера-будівника, працював на Кавказі.

Дружина – Єлизавета Луківна Новосельська, 1941 р. нар.

Діти: син Ігор (1968 р. нар.)¹²⁴.

VIII. 84. МАРГАРИТА

Дочка Аполлінарія і Яніни Вікентіївни Ярошевської. Народилася у Києві 26 лютого 1947 р. Навчалась у спеціалізованій музичній середній школі ім. Миколи Лисенка, яку закінчила з золотою медаллю, а у подальшому – Київській державній консерваторії ім. Чайковського по класу фортепіано. Після закінчення консерваторії багато років працювала викладачем по класу фортепіано у згаданій музичній школі ім. М. Лисенка. Останні роки часто працювала концертмейстером.

Має дочку Олену (1972 р. нар.).

VIII. 85. ЛЕОНІД

Син Аполлінарія і Яніни Вікентіївни Ярошевської. Народився 28 жовтня 1950 р. у Києві. На початку 70-х років закінчив Політехнічний інститут у Києві¹²⁵. Тривалий час працював начальником цеху на заводі “Точелектроприлад”. Тепер працює у приватній фірмі.

Перша дружина – Ірина Дубницька, друга дружина – Ольга.

Діти: Марія (нар. 17 листопада 1972 р.) та Олег (нар. 8 серпня 1984 р.).

IX. 87. ІГОР

Син Андрія і Марії Олександрівни Семенець. Народився 18 жовтня 1956 р. у Житомирі¹²⁶. У 1963–1973 рр. навчався у Житомирській середній школі № 8. Закінчив Житомирський автошляховий технікум у 1983 р. за спеціальністю механік. Працював за фахом в автоколоні № 2256 у місті Житомирі. Ліквідатор Чорнобильської аварії 2 категорії. Тепер на пенсії¹²⁷.

Одружився 8 липня 1978 р.¹²⁸.

Дружина – Валентина Яківна Кротюк (народилась 8 липня 1959 р. у Житомирі)¹²⁹. У 1966–1976 рр. навчалась у Житомирській середній школі № 8. У 1982 р. здобула фах бухгалтера. У 1982–1999 р. працювала у дитсадку, з 2000 р. – працівник торгівлі¹³⁰.

Діти: дочка Ірина (1979 р.н.), син Андрій (1983 р.н.).

IX. 88. ГЕННАДІЙ

Син Андрія і Марії Олександрівни Семенець. Народився 18 травня 1962 р. у Житомирі. У 1969–1979 рр. навчався у Житомирській середній школі № 8. Вищу освіту здобув на відмінно у 1979–1984 рр. по спеціальності інженер-механік у Житомирському філіалі Київського Політехнічного інституту на факультеті технологій машинобудування, металообробні верстати та інструменти. Під час навчання в вузі у 1981–1984 рр. працював у ньому ж лаборантом кафедри теоретичної механіки. Отримав скерування у 1984 р. до Києва на завод “Електронмаш”, де розпочав роботу інженером-конструктором СКБ заводу. Трудову діяльність перервав службою в лавах Збройних Сил СРСР у 1984–1986 рр. Повернувся на “Електронмаш”, займався в СКБ проблемами розробки та застосування на виробництві компонентів прецизійного робототехнічного комплексу з автоматизації позиціонування і встановлення мікросхем і мікроелементів на штамповані плати ПЕВМ, має винаходи в цій області. У 1992 р. стає менеджером I категорії у відділі маркетингу СКБ заводу “Електронмаш”. У 1992–1993 рр. комерційний агент в НПКП “Символ”. У 1993–1999 рр. створив і був директором науково-виробничої комерційної фірми “Fine Taste” – авторизованого дилера з продажу комп’ютерів “Apple Macintosh”, копіювально-розмножувальної та фототехніки “Minolta”. У 2000–2001 рр. працював за контрактом з канадською фірмою, займаючись маркетингом інструментального виробництва в Україні (штампи і пресформи). Продовжує працювати в секторі приватного підприємництва в сфері інформаційних і комп’ютерних технологій, поліграфії та деревообробки¹³¹.

Одружився 12 червня 1982 р.¹³²

Дружина – Наталія Борисівна Титарчук (нар. 7 вересня 1961 р. у Житомирі)¹³³. У 1968–1978 рр. навчалась та закінчила на відмінно Житомирську середню школу №32. Одночасно займалася по класу фортепіано в музичній школі при Житомирському музичному училищі ім. Косенка, яку закінчила у 1976 р. У 1978–1983 рр. здобувала вищу освіту в житомирському філіалі Київського політехнічного інституту за спеціальністю інженер-електрик факультету автоматика і телемеханіка. У 1983 р. за скеруванням почала працювати на заводі “Промавтоматика” у Житомирі інженером-технологом у відділі головного технолога заводу. З переїздом сім’ї до Києва у 1987 р. влаштувалась на посаду інженера-технолога в цеху регулювання Київського заводу електронно-обчислювальних і управляючих машин. У 1991–1994 рр. працювала інженером 1-ої категорії у відділі маркетингу вказаного заводу. У 1994–1998 рр. була менеджером НПКП “Fine Doors”, а у 1998–1999 рр. працювала заступником голови Благодійного Фонду “Рідне місто” і членом редакції газети “Рідне місто”. У 2000–2001 рр. була торговельним представником фірми “Баварія Вольгекс”. У 2002 р. закінчила курси учбового центру “Терра”, отримавши диплом за спеціальністю адміністратор торговельних залів, салонів, клінік та готелів. З 2002 р. менеджер виробничої комерційної фірми “Fine Doors”¹³⁴.

Діти: дочка Олена (1982 р. нар.) і син Дмитро (1988 р. нар.).

IX. 89. ІГОР

Син Миколи і Єлизавети Луківни Новосельської. Народився у 1968 р. в Київській області. У 1986–1988 рр. проходив дострокову службу у ЗС СРСР в Челябінській області. Закінчив фізико-

математичний факультет, а потім навчався в аспірантурі при Уральському педагогічному університеті в Єкатеринбурзі¹³⁵.

ІХ. 90. ОЛЕНА

Дочка Маргарити. Народилася в 1972 р. у Києві. Отримала вищу освіту в університеті Тарту в Естонії. Проживає і працює в Києві. Має сина Георгія (1990 р. нар.)¹³⁶.

ІХ. 91. МАРІЯ

Дочка Леоніда і Ірини Дубніцької. Народилася у Києві 17(13) листопада 1972 р. Мешкає і працює у Києві.

Чоловік – Констянтин Сергійович Берковський (1975 р. нар.)¹³⁷.

ІХ. 92. ОЛЕГ

Син Леоніда і Ольги. Народився у Києві 8 серпня 1984 р. Закінчив Автошляховий університет за спеціальністю міжнародні перевезення¹³⁸.

Х. 93. ІРИНА

Дочка Ігоря і Валентини Яківни Кротюк. Народилася 27 січня 1979 р. в Житомирі¹³⁹. У 1986–1996 рр. навчалась у середній школі №8 міста Житомира. У 1996–1999 рр. навчалась у Житомирському кооперативному технікумі за спеціальністю бухгалтер. З 1999 р. працює бухгалтером на Панчішній фабриці у Житомирі¹⁴⁰.

Чоловік – Павло Михайлович Гришковський.

Діти: дочка Катерина (нар. 12.02.1999 р. у Житомирі)¹⁴¹.

Х. 94. АНДРІЙ

Син Ігоря і Валентини Яківни Кротюк. Народився 27 лютого 1983 р.¹⁴² Навчався в Житомирській загальноосвітній школі № 8 у 1990–2000 рр. У 2000–2002 рр. навчався в ПТУ за спеціальністю повар. З 2002 р. працює кухарем у кількох престижних ресторанах міста Житомира¹⁴³.

Х. 95. ОЛЕНА

Дочка Геннадія і Наталії Борисівни Титарчук. Народилася 1 грудня 1982 р. у Житомирі¹⁴⁴. Середню освіту здобувала в Київських середніх школах: у 1989–1992 рр. в школі № 140, у 1992–1995 рр. у школі № 235, у 1996–2000 рр. у школі № 297. Закінчила у 1998 р. дворічні курси англійської мови при Всеукраїнському благодійному правозахисному фонді, а у 1999 р. курси іспанської мови у Київських державних курсах іноземних мов “Інтерлінгва”. У 2000 р. була відмічена Грамотою Міжнародного інституту лінгвістики і права за перемогу на районній шкільній олімпіаді за успіхи у вивченні іноземних мов та Похвальною грамотою Міністерства освіти України за особливі успіхи в вивченні англійської мови в шкільному курсі. У 2000 р. вступила до Київський національного лінгвістичного університету (КНЛУ) на спеціальність філолог-викладач іспанської, англійської мов та зарубіжної літератури¹⁴⁵.

Х. 96. ДМИТРО

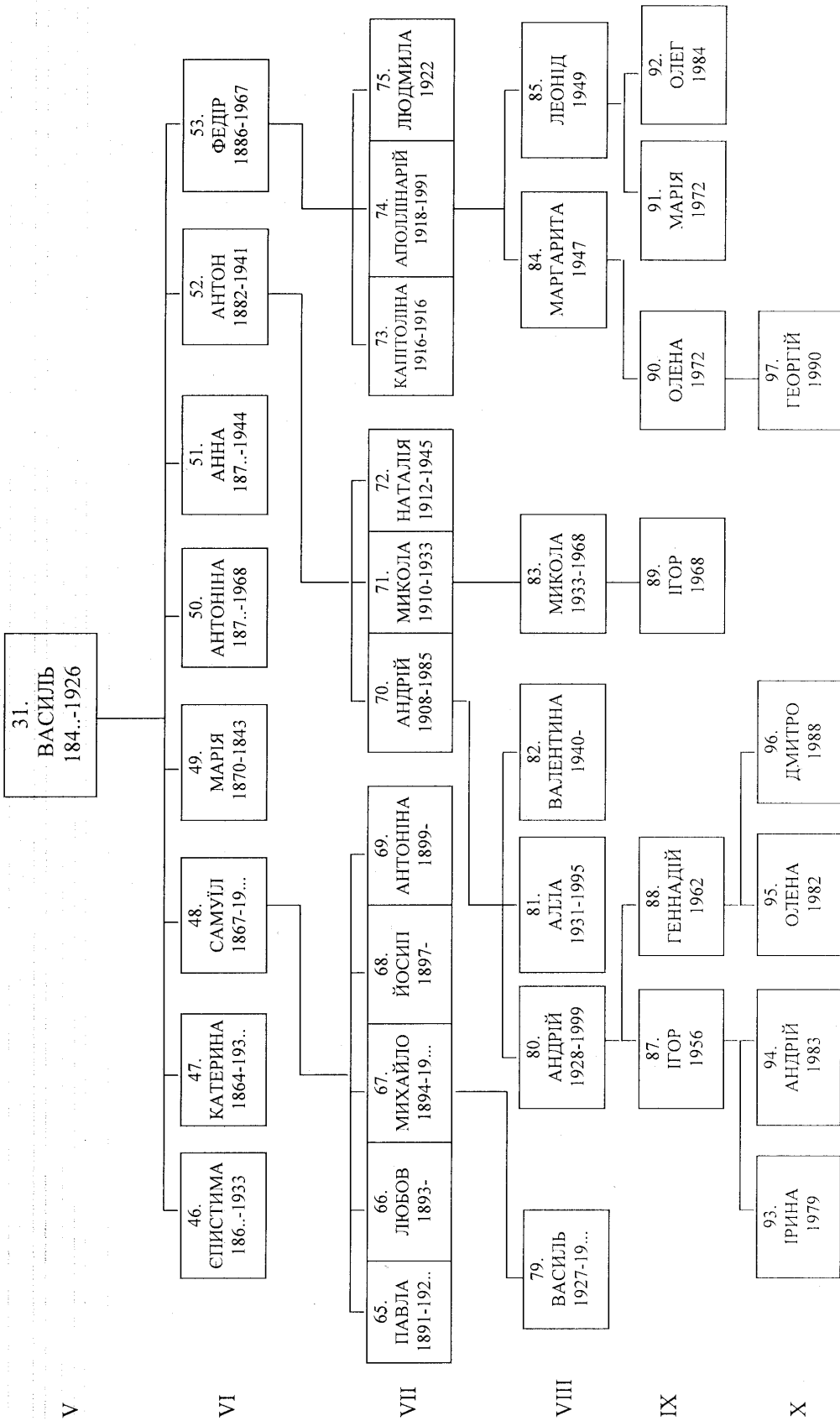
Син Геннадія і Наталії Борисівни Титарчук. Народився 31 липня 1988 р. у Житомирі¹⁴⁶. У 1995–1998 рр. навчався у Київській середній школі № 297, у 1998–2001 рр. продовжив навчання у середній школі № 161 зі спеціалізацією олімпійського резерву з плавання. За період 1994–1999 рр. нагороджений сімома Дипломами I-го та II-го ступенів та грамотами за призові місця в змаганнях з плавання у відкритій першості Київської міської ради СТП “Україна” серед хлопчиків на дистанції 25–50 м, за певних обставин припинив заняття спортивним плаванням у 2001 р. Повернувся у 2001 р. на навчання до Київській загальноосвітній школі № 297. Тепер активно займається сноубордингом та скейтбордингом. Захоплюється фото, відеозйомкою та комп’ютерною обробкою зображення¹⁴⁷.

Х. 97. ГЕОРГІЙ

Син Олени, дочки Маргарити. Народився 31 липня 1990 р. Навчається в Національному університеті ім. Тараса Шевченка в Києві¹⁴⁸.

“ЖИТОМИРСЬКА” ПІДЛІННЯ “РАДОМИШЛІСЬСЬКОЇ” ЛІНІЇ РОДУ НЕЗАБИТОВСЬКИХ (СЕР. XIX – XX СТ.)

станом на 01.02.2008, 27.12.2008, 7.01.2009.

Примітки:

- ¹ Старовинне місто Радомишль Житомирської обл. називалось в російській імперській час як “Радомысль”, а повіт – “Радомысльский”. Сучасна назва – Радомишль, а району – Радомишльський. Тому автор генеалогічну лінію Незабитовських, представники якої проживали на території давнішого “Радомысльского уезда”, назвав по-сучасному “Радомишльська”. На сьогодні, лінія об’єднує 97 (№1–№97) представників роду Незабитовських.
- ² Робочу назву “Радомишльська генеалогічна лінія Незабитовських” автор почав вживати ще у 1996 р., а в наступному році, як результат виступу на науковій конференції у Житомирі, вийшла перша наукова публікація (Лисенко С.М. “Радомишльська” лінія роду Незабитовських сер. XVIII – сер. XX ст.: генеалого-біографічне дослідження // Житомирщина крізь призму століть. – Житомир, 1997. – С. 126–131).
- ³ Старшою генеалогічною лінію так званої “волинської гілки” Незабитовських придомку Троян є “острозька” генеалогічна лінія, про певні результати дослідження якої автор писав в: (“Острозька” лінія роду Незабитовських (пер. пол. XVIII–XX ст.) // Генеалогічні записки Українського геральдичного товариства. – Біла Церква, 2001. – Вип. II. – С. 147–154).
- ⁴ “Придомок”, або шляхетське прізвище це функціональні первинні або наступні, сталі або, як виняток, тимчасові прізвища окремих генеалогій одного дрібношляхетського клану. Автор в усіх своїх публікаціях присвячених шляхті використовує вже історичний термін “придомок”, який функціонував в діловодстві і житті України з часів польсько-литовської державного організму. Таким чином термін “придомок”, на думку автора, більше властивий до шляхтознавчих досліджень ніж “шляхетське прізвище”, хоча б тому, що в розгалужених селянських родах для функціонального позначення різних генеалогій роду теж існували і існують прізвища паралельно з офіційними прізвищами.
- ⁵ Клан чи рід? Питання ще не врегульоване в широких і різнопланових генеалогічно-біографічних дослідженнях про походження і генезу дрібної шляхти на теренах України, Польщі, Білорусі і Литви. Справа в тому, що для роду властива наявність спільного пращура, від якого через століття маємо подекуди дуже розгалужені лінії. Натомість відомо, що часто теж саме шляхетське прізвище і його герб приймали адаптовані до роду постаті через кровні, шлюбні, а може й з інших причин постаті, а вже на час XVI ст., коли шляхетські прізвища отримали широке функціональне застосування і масово почали писалися у формі на “-ський”, походзячи від назви села, де різні представники однокровного клану утримували різні дідичні частини земельного володіння. Тому автор у випадку Незабитовських з Незабитова схиляється до вживання термін клан, так як історичні документи не зберегли інформацію про спільного і єдиного пращура роду, а лише на рівні XV ст. показують цілу групу “Незабитовських” у Незабитові. Див.: (Лисенко С.М. Початки та генеза роду Незабитовських в Люблінському воєводстві (XV – XVIII ст.): з студій над генеалогією дрібношляхетського роду // Вісник Київського інституту “Слов’янський Університет”. – К., 2001. – Вип. 11 – С. 225–231).
- ⁶ Про герб Любич див.: Лисенко С. Любич і Любичі: причинки до походження герба і гербового роду та належних їм шляхетських родів // Генеалогічні записки Українського геральдичного товариства – Львів, 2004. – Вип. IV. – С. 41–54.
- ⁷ Успадкував частину села Дитинець за тестаментом від рідного брата Павла Трояна Незабитовського у 1740 р. (Лисенко С. Тестамент Павла Незабитовського з 1740 року як генеалогічне джерело // Дрогобицький краєзнавчий збірник. – Дрогобич, 2003. – Вип. VII. – С. 539–545).
- ⁸ Центральний державний історичний архів України у місті Києві (далі – ЦДАК України). – Ф. 481. – Оп. 1. – Спр. 156 “Протоколи КЦРК по делам Волынской губернии за октябрь 1842 г.”. – Арк. 628.
- ⁹ Дійсно, в справі роду Троян-Незабитовських з фонду “Волинського дворянського зібрання” відсутні документи про визнання Василя та його трьох синів в правах російського спадкового дворянства, натомість їх кузени з інших підліній “радомишльської” лінії роду підтверджували ці права для наступних своїх поколінь роду включно до 1917 р. (Державний архів Житомирської області (далі – ДАЖО). – Ф. 146. – Оп. 1. – Спр. 4105 “Дело о дворянском происхождении рода Троян-Незабитовских 1803–1917 гг.”).
- ¹⁰ Губернське місто Житомир і поряд, в Житомирському повіті, містечко Левків.
- ¹¹ Автор розуміє сім’ю як спільне проживання двох поколінь одного роду, тобто батьків і дітей. Натомість родина в розумінні автора, це спільно проживаючі родичі, де присутні три, чотири покоління прямих і не лише родичів, або разом кілька сімей, наприклад: батька з синами чи сім’ї кількох братів тощо.
- ¹² Раїса Шмідт-Щипанська (Київ), Людмила Незабитовська-Горбаченко (Київ), Людмила Сівченко (Житомир), Андрій Незабитовський (Житомир), Геннадій Незабитовський (Київ) та інших.
- ¹³ Державний архів Київської області (далі – ДАКО). – Ф. 280. – Оп. 2. – Спр. 1176 “Ревизские сказки о гражданах и однодворцах Радомысльского уезда за 1854 г.”. – Арк. 143 зв.–144.
- ¹⁴ ДАЖО. – Ф. 146. – Оп. 1. – Спр. 4105 “Дело о дворянском происхождении рода Троян-Незабитовских 1803–1917 гг.”. – Арк. 135.
- ¹⁵ ЦДАК України. – Ф. 127. – Оп. 1015. – Спр. 1038 “Исповедные росписи церквей Радомысльского уезда за 1863 г.”. – Арк. 1795 зв.

- ¹⁶ ДАЖО. – Ф. 146. – Оп. 1. – Спр. 4105 “Дело о дворянском происхождении рода Троян-Незабитовских 1803-1917 гг.”. – Арк. 135–136.
- ¹⁷ ЦДІАК України. – Ф. 127. – Оп. 1012. – Спр. 3558 “Метрические книги церквей Радомысльского уезда за 1864 г.”. – Арк. 937 зв.
- ¹⁸ ДАЖО. – Ф. 1. – Оп. 77. – Спр. 706 “Метрическая книга рождений по Крестовоздвиженской церкви г.Житомира. 1863–1883 гг.”. – Арк. 139 зв.
- ¹⁹ Там само. – Арк. 219 зв.
- ²⁰ Там само. – Арк. 615 зв.
- ²¹ Там само. – Ф. 67. – Оп. 4. – Спр. 837 “Наряд Волынского губернского правления 1886 г.”. – Арк. 15.
- ²² З напису на уцілілому пам’ятнику у вигляді хреста на високому пні дуба на могилі О.Й.Незабитовської, що знаходиться на Руденському цвинтарі міста Житомира. Віднайдено Ігорем Миколайовичем Незабитовським, Раїсою Володимирівною Шмідт-Щипанською, Єлизаветою Петрівною Шаповаловою з автором у квітні 1990 р. Напис на пам’ятнику “Helena Nezabitowska żyła lat 67 zm. 3 listop. 1909 r.” був скопійований автором під час реставрації, організованої її трьома праправнуками на чолі з Олександром Олексійовичем Кравченком 9 червня 1990 р. Цей напис опублікований у 1999 р. у виданні підготовленому польськими дослідниками з некрополістики (некрології): *Smientarze na dawnych Kresach Wschodnich Rzeczypospolitej*. – Том II “*Smientarz polski w Żytomierzu*”. – Warszawa, 1999. – S. 238. Її правнучка Раїса Шмідт-Щипанська згадувала, що пам’ятник на могилі дружини замовляв Василь Незабитовський, оплативши заощадженнями і зібраними золотими монетами, 1990 р.
- ²³ З напису на табличці на металевому хресті поховання значиться: “Незабитовский Василий Людвигович 1836–1926”. Записав І.М.Незабитовський, 14–15 квітня 1990 р. під час родинного візиту до Левкова і Житомира на Великодні свята. Раїса Шмідт-Щипанська записала дату смерті свого прадіда як 16.04.1926 р. (Шмідт-Щипанская Р.В. Семейная хроника Троян-Незабитовских, Сохацких.– Киев, 1991. – Первая тетрадь. – С. 53 (рукопис)).
- ²⁴ ДАЖО. – Ф. 1. – Оп. 77. – Спр. 708. – Арк. 43 зв.–44.
- ²⁵ Зі спогадів її племінниці Олени Юліанівни Сохацької (Галини Ульянівни Шаповалової), записаних у 1974 р. в Боярці.
- ²⁶ Зі спогадів її племінниці Олени Юліанівни Сохацької (Галини Ульянівни Шаповалової) у 1974 р., Боярка; Шмідт-Щипанская Р.В. Семейная хроника Троян-Незабитовских, Сохацких.– С. 13.
- ²⁷ Зі спогадів О.Ю.Сохацької випливає, що у її тітки Цилі Вітвіцької, що жила на Скоморохах “під Бердичевським мостом” у Житомирі, було четверо синів і двоє дочок (Боярка, 1974 р., записував С. Лисенко).
- ²⁸ ЦДІАК України. – Ф. 127. – Оп. 1012. – Спр. 3558 “Метрическая книга церквей Радомысльского уезда за 1864 г.”. – Арк. 937зв.–938.
- ²⁹ ДАЖО. – Ф. 1. – Оп. 77. – Спр. 714 “Метрическая книга брагосочетаний Михайловской церкви города Житомира за 1864–1897 гг.”. – Арк. 62зв.–63.
- ³⁰ Там само. – Спр. 707 “Метрическая книга рождений Воздвиженкой церкви города Житомира за 1884–1897 гг.” – Арк. 62 зв. / 1893 р.
- ³¹ Там само. – Спр. 1753 “Метрична книга народжень Преображенського Кафедрального Собору міста Житомира за 1888–1899 рр.” – Арк. 32 зв. –33./1897 р.
- ³² Шмідт-Щипанская Р. В. Семейная хроника Троян-Незабитовских, Сохацких.– С. 32, 35.
- ³³ Зі спогадів О. Ю. Сохацької виходить, що у її тітки Касі Білецької були діти: Іван, Маруся, Рузя, Оля, Павло (Боярка, 1974 р.).
- ³⁴ ДАЖО. – Ф. 1. – Оп. 77. – Спр. 706 “Метрическая книга рождений по Крестовоздвиженской церкви г.Житомира. 1863–1883 гг.” – Арк. 139 зв.–140.
- ³⁵ Там само. – Спр. 715 “Метрична книга шлюбів Воздвиженської церкви м. Житомира. 1863–1893 рр.” – Арк. 63зв.–64 (394зв.–395).
- ³⁶ Там само. – Спр. 1755 “Метрическая книга рождений Кладбищенской Яковлевской церкви города Житомира за 1870–1900 гг.” – Арк. 2 зв.
- ³⁷ Там само. – Спр. 1748 “Метрические записи по г. Житомиру Житомирского уезда Крестовоздвиженская церковь 1898–1903 гг. рождения”. – Арк. 27зв.–28.
- ³⁸ Там само. – Спр. 707 “Метрическая книга рождений Воздвиженкой церкви города Житомира за 1884–1897 гг.”. – Арк. 35зв./1891 р., Арк.32 зв./1893 р., Арк.43 зв./1894 р.
- ³⁹ Там само. – Спр. 706 “Метрическая книга рождений по Крестовоздвиженской церкви г.Житомира. 1863 – 1883 г.”. – Арк. 219 зв.–220.
- ⁴⁰ На похованні М.В. Незабитовської-Сидорук, на табличці, що вмонтована на залізному хресті, зафіксовано: “Сидорук М. В., 25.03.1870 – 6.08.1943”. Записано С. Лисенком 18.04.1992 р. на Вільському кладовищі в Житомирі.
- ⁴¹ Те, що О.Я.Сидорук походить з селян с. Васильковець зазначено в метриці хрещення його дочки Варвари від 12 грудня 1889 р. (ДАЖО. – Ф. 1. – Оп. 77. – Спр. 1755 “Метрическая книга рождений Кладбищенской Яковлевской церкви города Житомира за 1870–1900 гг.”. – Арк. 8зв. / 1889 р.).

- ⁴² ДАЖО. – Ф. 1. – Оп. 77. – Спр. 707. – Арк. 17зв./1890 р.; Спр. 1755 “Метрическая книга рождений Кладбищенской Яковлевской церкви города Житомира за 1870–1900 гг.”. – Арк. 5 зв. / 1895, 9зв. /1897 р.
- ⁴³ Інформація від її онуки Людмили Васиївни Сивченко, Житомир, 2004 р.
- ⁴⁴ Похований поряд з батьком своєї дружини В.Л.Незабитовським на Вільському кладовищі міста Житомира. Описано І. М. Незабитовським 14 квітня 1990 р.
- ⁴⁵ ДАЖО. – Ф. 1. – Оп. 77. – Спр. 1755 “Метрическая книга рождений Кладбищенской Яковлевской церкви города Житомира за 1870–1900 гг.”. – Арк. 3/ 1897.
- ⁴⁶ Там само. – Спр. 1753 “Метрическая книга рождений Кафедрального собора г. Житомира за 1888–1899 гг.” – Арк. 25зв.
- ⁴⁷ Там само. – Спр. 1794. – Арк. 106зв.–107.
- ⁴⁸ Елена Юліанівна Сохацька згадувала, що з сім’єю батьків, котрі мешкали в кімнаті другого поверху будинку в історичній дільниці Поділ, де традиційно жило чимало єврейського населення Житомира, трапився такий випадок. Під час єврейського погрому спровоковані селяни житомирських околиць та їх організатори і спільники увірвалися до них в квартиру, де в колісці була вона немовлям. Погромники, побачивши пару вінчальних православних ікон в кутку кімнати, зупинились, кажучи тут наші, руські. З інших кімнат другого поверху в цей час викидали єврейських немовлят і старих німецьких євреїв. Так пара сімейних ікон (“Спаситель” і “Казанська Богородиця з немовлям”) врятувала життя маленькій Лені Сохацькій (Записав С. Лисенко, Боярка, 1974 р.).
- ⁴⁹ Шмидт-Щипанская Р. В. Семейная хроника Троян-Незабитовских, Сохацких. – С. 14. На пам’ятнику вибито, що Антоніна померла 31 жовтня 1968 р. на 88 році життя.
- ⁵⁰ Про це свідчить запис про смерть № 704 від 28 травня 1921 р. у “Общей губернской книге”. З довідки, виданої 28 березня 1990 р. ОблархівЗАГС м. Житомир.
- ⁵¹ ДАЖО. – Ф. 1. – Оп. 77. – Спр. 707 “Метрична книга народжень Воздвиженської церкви міста Житомира за 1884–1897 рр.”. – Арк. 33/1893 р.
- ⁵² Там само. – Спр. 1755 “Метрическая книга рождений Кладбищенской Яковлевской церкви города Житомира за 1870–1900 гг.”. – Арк. 10/1897 р.
- ⁵³ Там само. – Спр. 1753 “Метрична книга народжень Преображенського Кафедрального Собору міста Житомира за 1888–1899 рр.”. – Арк. 25 зв./1898 р.
- ⁵⁴ Шмидт-Щипанская Р. В. Семейная хроника Троян-Незабитовских, Сохацких. – С. 14.
- ⁵⁵ Зі спогадів Г.У.Шаповалової (тобто її племінниці О.Ю.Сохацької), Боярка, 1974 р.; Шмидт-Щипанская Р. В. Семейная хроника Троян-Незабитовских, Сохацких. – С. 45.
- ⁵⁶ ДАЖО. – Ф. 1. – Оп. 77. – Спр. 706 “Метрическая книга рождений по Крестовоздвиженской церкви г. Житомира. 1863 – 1883 г.”. – Арк. 615зв.–616.
- ⁵⁷ Там само. – Спр. 1793 «Метрическая книга бракосочетаний Кладбищенской церкви г. Житомира 1870–1920 гг.». – Арк. 249зв.–250.
- ⁵⁸ Там само. – Спр. 1760а. – Арк. 22 зв.–23/1910 р., Арк.14зв. – 15/1912 р.
- ⁵⁹ Там само. – Спр. 1763. – Арк. 10 зв.–11/1913 р.
- ⁶⁰ Зі спогадів Г. У. Шаповалової, Боярка, 1974 р.
- ⁶¹ Архів УСБУ Житомирської області. – Спр. 18778–II.
- ⁶² Спільне поховання Незабитовських, де спочивають: В. Л. Незабитовський, немовля Луїза Володимирівна Війт (померла 10 вересня 1936 р., дочка Р. Ю. Сохацької, правнучка В. Л. Незабитовського, її не вказано на таблиці), Н. А. Коринчевська (його онука), С. Й. Незабитовська (синова дружина). Над спільною могилою один металевий хрест. Текст з таблички хреста списано І. М. Незабитовським 14 квітня 1990 р.
- ⁶³ ДАЖО. – Ф. 67. – Оп. 4. – Спр. 837 “Наряд Волынского губернского правления”. – Арк. 15.
- ⁶⁴ Зі спогадів його дочки Людмили Федорівни Незабитовської-Горбаченко, Київ, 1995, 2006 р.; Шмидт-Щипанская Р. В. Семейная хроника Троян-Незабитовских, Сохацких. – Киев, 1991. – Вторая тетрадь. – С. 8 (рукопис).
- ⁶⁵ Зі спогадів її дочки Людмили Федорівни Незабитовської-Горбаченко, Київ, 1995 р.
- ⁶⁶ Ксерокопія документу отримана від Людмили Федорівни Незабитовської-Горбаченко, Київ, 1997 р.
- ⁶⁷ Доповнення Людмили Незабитовської до “Спогадів” Раїси Шмидт-Щипанської, надіслані її дочці Ларисі Квітченко 11 січня 2006 р. (Київ), с. 24а.
- ⁶⁸ Зі спогадів її дочки Людмили Федорівни Незабитовської-Горбаченко, Київ, 1998 р.
- ⁶⁹ ДАЖО. – Ф. 1. – Оп. 77. – Спр. 707 “Метрическая книга рождений Воздвиженской церкви г. Житомира за 1884–1897 гг.”. – Арк. 35 зв. – 36/1891 р.
- ⁷⁰ АУСБУ ЖО. – Спр. 28965–II.
- ⁷¹ ДАЖО. – Ф. 1. – Оп. 77. – Спр. 707. – Арк. 32 зв. – 33/1893 р.
- ⁷² Там само. – Арк. 43 зв. – 44/1894 р.
- ⁷³ Там само. – Спр. 1791 “Метрическая книга бракосочетаний по г. Житомиру Воздвиженской церкви. 1895–1918 гг.” – Арк. 433зв.–434.

- ⁷⁴ Там само. – Спр. 1755 “Рождения в г. Житомире. Кладбищенская Яковлевская церковь”. – Арк. 2зв. – 3/1897 р.
- ⁷⁵ Там само. – Спр. 1748 “Метрические записи по г. Житомиру Житомирского уезда Крестовоздвиженской церкви 1898–1903 гг. Рождения”. – Арк. 27зв. – 28/1899 р.
- ⁷⁶ Інформація з листа Незабитовського Г. А. від 12 травня 1991 р. та його батька А.А. Незабитовського записана у Житомирі 12.03.1997 р.
- ⁷⁷ Зі спогадів Л.Ф. Незабитовської-Горбаченко, Київ, 2006 р.
- ⁷⁸ Родинний архів А.А.Незабитовського (Житомир). – 3 різних документів.
- ⁷⁹ ДАЖО. – Ф. 1. – Оп. 77. – Спр. 1760а “Метрическая книга о рождениях по Кладбищенской церкви г. Житомира. За 1901–1921 гг.” – Арк. 22 зв. – 23./1910 р.; Алфавит рождений...1900–10.
- ⁸⁰ Зі спогадів Л. Ф. Незабитовської-Горбаченко, Київ, 2006 р.
- ⁸¹ Родинний архів А. А. Незабитовського (Житомир). – 3 різних документів.
- ⁸² Лист до автора від З. С. Млечковської з Сухумі 7 січня 1991 р.
- ⁸³ ДАЖО. – Ф. 1. – Оп. 77. – Спр. 1760а “Метрическая книга о рождениях по Кладбищенской церкви г. Житомира. За 1901–1921 гг.” – Арк. 14 зв. – 15/1912 р.
- ⁸⁴ З напису на спільному хресті родинного поховання Незабитовських на Вільському “русскому” кладовищі м. Житомира – “Коринчевская Наталья Антоновна 1912–1945”. Записано І.М. Незабитовським у квітні 1990 р.
- ⁸⁵ Зі спогадів Л. Ф. Незабитовської-Горбаченко, Київ, 2006 р.
- ⁸⁶ Родинний архів А.А.Незабитовського (Житомир). – 3 різних документів.
- ⁸⁷ Зі спогадів Людмили Федорівни Незабитовської (Горбаченко). Київ, 1997 р.
- ⁸⁸ Военный билет офицера запаса Вооруженных сил СССР Незабитовского А.Ф., ГИ №123445.
- ⁸⁹ Справка красноармейца Незабитовского А. Ф. о нахождении в госпитале. (Ксерокопія документу надано автору Людмилою Федорівною Незабитовською-Горбаченко на весні 1997 р. у Києві).
- ⁹⁰ Людмила Федорівна Незабитовська-Горбаченко стверджує, що академія тоді була евакуйована до Самарканду.
- ⁹¹ Военный билет офицера запаса Вооруженных сил СССР Незабитовского А. Ф.
- ⁹² Зі спогадів Людмили Федорівни Незабитовської-Горбаченко на весні 1997 р. у Києві.
- ⁹³ Военный билет офицера запаса Вооруженных сил СССР Незабитовского А. Ф.
- ⁹⁴ Трудовая книжка Незабитовского А. Ф. – С. 2–5 (ксерокопію документу автор отримав від Людмили Федорівни Незабитовської у Києві на вул. Саксаганського в квартирі Раїси Шмідт-Щипанської у 1997 р.).
- ⁹⁵ Военный билет офицера запаса Вооруженных сил СССР Незабитовского А. Ф.
- ⁹⁶ Трудовая книжка Незабитовского А. Ф. – С. 2–5.
- ⁹⁷ Правда Украины. – 1951. – 23 марта. – С. 1.
- ⁹⁸ Трудовая книжка Незабитовского А. Ф. – С. 4–5.
- ⁹⁹ Там само. – С. 6–9.
- ¹⁰⁰ З книги спогадів тодішнього співробітника А.Ф. Незабитовського, вченого-інженера Олександра Головцова (1970 р. нар.), який подарував свою книгу Л.Ф. Незабитовській-Горбаченко у Києві 18 жовтня 2007 р. (Головцов А.Л. Праздник жизни – молодости годы (сочинение на заданную тему). – Гатчина, 2006. – С. 277).
- ¹⁰¹ Трудовая книжка Незабитовского А. Ф. – С. 2–7.
- ¹⁰² Вечерний Киев. – 1983. – 24 июня. №145 (11860). – С. 2.
- ¹⁰³ Трудовая книжка Незабитовского А. Ф. – С. 2–7.
- ¹⁰⁴ Вкладыш в Трудовую книжку Незабитовского А. Ф. – С. 12–15.
- ¹⁰⁵ Там само. – С. 12–13.
- ¹⁰⁶ Там само. – С. 28–29.
- ¹⁰⁷ Там само. – С. 28–29.
- ¹⁰⁸ Прапор Комунізму. – 1986. – 8 серпня. – С. 2; Вкладыш в трудовую книжку Незабитовского А. Ф. – С. 30–31.
- ¹⁰⁹ Родинний архів Л.Ф. Незабитовської-Горбаченко (Київ). – 3 різних документів.
- ¹¹⁰ Біографічну інформацію отримав автор по телефону від М. Ф. Незабитовської-Горбаченко, 3 лютого 2008 р.
- ¹¹¹ Лист до автора Незабитовської-Горбаченко Л.Ф. від 15 березня 2007 р.
- ¹¹² Ксерокопії посвідчень нагород автор отримав від Незабитовської-Горбаченко Л.Ф у 1997 р.
- ¹¹³ Біографічну інформацію від Л. Ф. Незабитовської-Горбаченко отримав автор по телефону 3 лютого 2008 р.
- ¹¹⁴ Ксерокопії посвідчень нагород автор отримав у 1997 і у 2007 рр. (Лист до автора Незабитовської-Горбаченко Л.Ф. від 15 березня 2007 р.).
- ¹¹⁵ Родинний архів Л.Ф. Незабитовської-Горбаченко (Київ). – 3 різних документів.
- ¹¹⁶ Інформація Управління СБ України по Вінницькій області, 1997 р.
- ¹¹⁷ Інформація від Н. Б. Незабитовської, Київ, 2007 р.
- ¹¹⁸ Інформація від А. А. Незабитовського записана автором у Житомирі 12. 03.1997 р.
- ¹¹⁹ Інформація від Н. Б. Незабитовської, Київ, 2007 р.
- ¹²⁰ Там само.

- ¹²¹ Родинний архів А. А. Незабитовського (Житомир) – 3 різних документів.
- ¹²² Інформація з листа Незабитовського Г. А. від 12 травня 1991 р. та його батька А. А. Незабитовського записана у Житомирі 12.03.1997 р.
- ¹²³ Там само.
- ¹²⁴ Лист до автора від З. С. Млечковської з Сухумі 7 січня 1991 р.
- ¹²⁵ Інформація від Лідії Сергійовни Демидюк, Київ, травень 2007 р.
- ¹²⁶ Інформація від його батька А. А. Незабитовського, записана у Житомирі під час зустрічі 12.03.1997 р.
- ¹²⁷ Інформація від Н. Б. Незабитовської, Київ, 2007 р.
- ¹²⁸ Інформація від його батька А. А. Незабитовського записана у Житомирі під час зустрічі 12.03.1997 р.
- ¹²⁹ Там само.
- ¹³⁰ Інформація від Н. Б. Незабитовської, Київ, 2007 р.
- ¹³¹ Інформація з сімейного архіву Г. А. Незабитовського, Київ, 2004 р.
- ¹³² Інформація від його батька А. А. Незабитовського, записана у Житомирі під час зустрічі 12.03.1997 р.
- ¹³³ Інформація з листа Незабитовського Г. А. від 12 травня 1991 р. та його батька А. А. Незабитовського (12.03.1997).
- ¹³⁴ Інформація з сімейного архіву Г. А. Незабитовського, Київ, 2004 р.
- ¹³⁵ Лист до автора від З. С. Млечковської з Сухумі від 7 січня 1991 р.
- ¹³⁶ Інформація від Лідії Сергійовни Демидюк, Київ, травень 2007 р.
- ¹³⁷ Кучеренко М. О., Панькова С. М., Шевчук Г. В. Я був їх старший син (рід Михайла Грушевського). – К., 2006 – С. 328, 251.
- ¹³⁸ Інформація від Лідії Сергійовни Демидюк, Київ, травень 2007 р.
- ¹³⁹ Інформація з листа Незабитовського Г. А. від 12 травня 1991 р. та його батька А. А. Незабитовського (12.03.1997).
- ¹⁴⁰ Інформація від Н. Б. Незабитовської, Київ, 2007 р.
- ¹⁴¹ Там само.
- ¹⁴² Інформація з листа Незабитовського Г. А. від 12 травня 1991 р. та його батька А. А. Незабитовського (12.03.1997).
- ¹⁴³ Інформація від Н. Б. Незабитовської, Київ, 2004 р.
- ¹⁴⁴ Інформація з листа Незабитовського Г. А. від 12 травня 1991 р. та його батька А. А. Незабитовського (12.03.1997).
- ¹⁴⁵ Інформація від Н. Б. Незабитовської, Київ, 2007 р.
- ¹⁴⁶ Інформація з листа Незабитовського Г. А. від 12 травня 1991 р. та його батька А. А. Незабитовського (12.03.1997).
- ¹⁴⁷ З сімейного архіву Г. А. Незабитовського (Київ), з різних документів.
- ¹⁴⁸ Інформація від Лідії Сергійовни Демидюк, Київ, травень 2007 р.

* * *

Сергій Лисенко (Боярка): Житомирська підлінія Радомишльської генеалогічної лінії роду Незабитовських (середина XIX – XX ст.)

У статті розглядається одна з генеалогічних ліній шляхетського роду Незабитовських герба Любич, представники якої з “земянської” дрібної шляхти трансформувалися в служиве російське дворянство сер. XIX – поч. XX ст.

Ключові слова: генеалогія, Незабитовські, Любич.

* * *

Сергей Лысенко (Боярка): Житомирская подліния Радомишльской генеалогической линии рода Незабытовских (середина XIX – XX в.)

В статье рассматривается одна из генеалогических линий шляхетского рода Незабытовских герба Любич, представители которой из “земянской” шляхты трансформировались в служилое российское дворянство середины XIX – начала XX в.

Ключевые слова: генеалогия, Незабытовские, Любич.

* * *

Serhiy Lysenko (Boyarka): Zhytomyr Line of the Radomyshl Genealogical Branch of the Nezabytowskis (middle of the 19th – beginning of the 20th c.)

The article is dedicated to one of genealogical line of the Lubicz Arms noble kin of the Nezabitowskis, which representatives from the land gentry became transformed into vassal Russian nobility in mid. 19 – beg. 20 centuries.

Key words: genealogy, Nezabytowskis, Lubicz.